

Sygn. akt III AUa 1193/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 lipca 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie - Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Urszula Iwanowska
Sędziowie:	SSA Zofia Rybicka - Szkibiel SSO del. Beata Górską (spr.)
Protokolant:	St. sekr. sąd. Edyta Rakowska

po rozpoznaniu w dniu 23 lipca 2014 r. w Szczecinie

sprawy M. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o prawo do emerytury

na skutek apelacji organu rentowego

od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 14 października 2013 r. sygn. akt VII U 3810/12

oddala apelację.

SSO del. Beata Górską SSA Urszula Iwanowska SSA Zofia Rybicka - Szkibiel

III AUa 1193/13

UZASADNIENIE

Decyzją z 11.10.2012r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił M. M. prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym przewidzianego dla pracowników wykonujących pracę w szczególnych warunkach, gdyż w ocenie organu rentowego ubezpieczony mimo udowodnienia

28 lat, 1 miesiąca i 7 dni ogólnego stażu ubezpieczeniowego, według stanu na dzień 1.01.1999r. nie udokumentował co najmniej 15 lat pracy w warunkach szczególnych. Z treści decyzji wynika, że organ rentowy uznał 9 lat, 6 miesięcy i 28 dni pracy

w szczególnych warunkach i odmówił uwzględnienia zatrudnienia w tych warunków w (...) SA w okresie od dnia 19.11.1979r. do dnia 21.12.1986r.

W odwołaniu od decyzji organu rentowego M. M. wniósł

o ponowne rozpoznanie jego sprawy i przyznanie emerytury. Ubezpieczony przedłożył przy odwołaniu kserokopie dokumentacji osobowej, mające poświadczać jego pracę w szczególnych warunkach.

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie i zasądzenie od ubezpieczonego na swoją rzecz zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Organ podał, że nie uznał okresu zatrudnienia od 19.11.1979 r. do 21.12.1986 r. i od 21.12.1996r. do 13.10.1998r. w (...) S.A.

w S., gdyż w świadectwie pracy podano jedynie przepisy resortowe, zamiast przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983r., Nr 8, poz. 43 ze zm.), a nadto z treści tego świadectwa nie wynika, aby ubezpieczony wykonywał pracę kierowcy samochodów ciężarowych powyżej 3,5 tony. Poza tym, w świadectwie pracy z 17.09.1995r. podano, że ubezpieczony wykonywał pracę kierowcy - mechanika samochodowego, co stoi w sprzeczności z zapisem o wykonywaniu jedynie pracy kierowcy samochodów ciężarowych.

W toku procesu organ rentowy uwzględnił ubezpieczonemu do stażu pracy w szczególnych warunkach kwestionowany okres zatrudnienia od 21.12.1996r. do 13.10.1998r. w (...) S.A. w S. (pisma z k.51-52).

Sąd Okręgowy w Szczecinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 14.10.2013 r. zmienił zaskarżoną decyzję organu rentowego i przyznał ubezpieczonemu prawo do emerytury począwszy od ukończenia przez niego 60 roku życia (pkt I orzeczenia) oraz rozstrzygnął o kosztach procesu (pkt II wyroku).

Z ustaleń Sądu Okręgowego wynika, iż M. M. urodził się (...) roku. Wniosek o emeryturę ubezpieczony złożył 25.06.2012 roku. Organ rentowy według stanu na dzień 1.1.1999 r. uwzględnił ubezpieczonemu

- 28 lat, miesiąc i 7 dni okresów składkowych i nieskładkowych

- 9 lat, 11 miesięcy i 8 dni pracy w warunkach szczególnych.

W okresie od 16 lutego 1979 roku do 17 września 1995 roku M. M. był zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) w S..

Za okres zatrudnienia od 19 listopada 1979 roku do 21 grudnia 1986 roku w (...) S.A. w S., syndyk masy upadłości wystawił ubezpieczonemu

w dniu 03.01.2002r. świadectwo pracy w warunkach szczególnych wskazując jednocześnie, że chodzi o pracę kierowcy samochodów ciężarowych. Ubezpieczony miał jednak zapisane w angażach, że początkowo pracował na stanowisku ślusarza

i ślusarza mechanika remontowego, a od 15.11.1980 roku powierzono mu formalnie obowiązki kierowcy, które wykonywał do 21 grudnia 1986 roku - stale i w pełnym wymiarze czasu, tj. co najmniej 8 godzin dziennie, pracując jako kierowca samochodu

o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony. W tym czasie obsługiwał bowiem pojazd marki S. (...) z przyczepą, o ciężarze całkowitym do 30 ton.

Sam samochód miał masę 7,5 tony, z przyczepą 12 ton, ładowność 10 ton.

Sąd Okręgowy ustalił nadto, iż rzeczony przedsiębiorstwo świadczyło m.in. usługi morskie i miało własne statki, choć był tam również utworzony dział usług remontowo – budowlanych, którym było zatrudnionych 15 pracowników, w tym ubezpieczony. Dział ten zajmował się remontem obiektów budowlanych, ośrodków wypoczynkowych. Był tam kierownik, mistrz, majster, budowlańcy, ślusarze, mechanik. Kierowcą był tylko ubezpieczony, później zostały przyjęte jeszcze 2 osoby na samochody dostawcze. Dział miał 1 samochód ciężarowy i został on powierzony ubezpieczonemu.

Jak ustalił Sąd Okręgowy, ubezpieczony wykonywał pracę kierowcy samochodu ciężarowego, jeżdżąc na miejsce budów i remontów obiektów należących do pracodawcy ubezpieczonego i aby odebrać piach, cement, papa, farby. Towar był załadowywany na samochód, np. sztaplarką lub ubezpieczony zabierał pracowników z brygady. Kwitował odbiór towaru. Towar zawoził do wyznaczonego rejonu. Pracę codziennie zlecał mu kierownik, bądź mistrz. Ubezpieczony pracował na jednej zmianie po 12 godzin. Pracował w nadgodzinach, np. jak jeździł do K., czy do G.. Po około 2 latach ubezpieczony przesiadł się na (...). Firma zakupiła bowiem nowy samochód. S. została przekazana do kasacji.

Ubezpieczony wykonywał tylko i wyłącznie pracę kierowcy samochodu ciężarowego do 21.12.1986r. Po tej dacie M. M. był zatrudniony jako rybak przeładunkowy – 1 rejs, a następnie jako rybak, a później już jako motorzysta, w końcu jako oficer mechanik.

W oparciu o powyższe ustalenia faktyczne Sąd Okręgowy uznał, że odwołanie zasługiwało na uwzględnienie i wskazał na przepisy art. 184 ust. 1, ust. 2 w zw. z art. 32 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity opubl. w Dz. U. z 2013 roku, poz. 1140, ze zm.) - zwaną dalej ustawą emerytalną - oraz § 2 ust. 1 oraz poz. 2 działu VIII wykazu A rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983r., Nr 8, poz. 43 ze zm.) - zwanego dalej „rozporządzeniem z 7 lutego 1983 roku” - jednocześnie przywołując ich treść. Sąd pierwszej instancji podniósł, że ubezpieczony spełnił warunek 25-letniego okresu składkowego i nieskładkowego przed 1 stycznia 1999 roku oraz nieprzystąpienie do otwartego funduszu emerytalnego oraz ukończenia 60 lat. Zdaniem tego Sądu,

nie ulegało również wątpliwości, że ubezpieczony nie był pracownikiem. Kwestionowaną przez organ rentowy okolicznością było natomiast udowodnienie przez ubezpieczonego 15 – letniego okresu pracy w warunkach szczególnych przed dniem 1 stycznia 1999 roku. Organ rentowy uwzględnił ubezpieczonemu jedynie okres 9 lat, 11 miesięcy i 8 dni pracy w warunkach szczególnych, odmawiając zaliczenia okresu zatrudnienia ubezpieczonego w Przedsiębiorstwie (...) w S. od 19 listopada 1979 roku do 21 grudnia 1986 roku z uwagi na podanie w świadectwie jedynie przepisów resortowych, zamiast przepisów rozporządzenia z 7 lutego 1983r., oraz brak wskazania, że chodzi o pracę kierowcy samochodów ciężarowych powyżej

3,5 tony. Nadto, w „zwykłym” świadectwie pracy z 17.09.1995r. podano,

że ubezpieczony wykonywał pracę kierowcy - mechanika samochodowego. W świetle powyższego Sąd Okręgowy dopuścił dowód z przesłuchania świadków D. K., E. P. i ubezpieczonego oraz z akt osobowych dotyczących zatrudnienia w (...). W ocenie Sądu świadkowie konsekwentnie i stanowczo potwierdzili fakt wykonywania przez ubezpieczonego, stale i w pełnym wymiarze czasu, pracy w szczególnych warunkach na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony. Wskazali przy tym, że ubezpieczony jeździł samochodem ciężarowym marki S., a później S. (...) i pracując na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego rozwoził materiały budowlane na budowy i remonty obiektów należących do przedsiębiorstwa. Świadkowie wyjaśnili przy tym - odnosząc się do zarzutu pełnomocnika organu rentowego, iż niektóre z dokumentów zawierają w nagłówku wpis, że ubezpieczony pracował jako kierowca – mechanik - że przyjętą praktyką przez pracodawcę było wpisywanie w aktach osobowych pracowników nazw stanowisk, odbiegających od obowiązków rzeczywiście przez nich wykonywanych, a wynikało to z regulacji etatowych i taryfikatora płacowego. Świadek D. K. podał, że mimo tego, iż wykonywał pracę mistrza, w książce ubezpieczeniowej miał wpisane stanowisko ślusarz-mechanik. Z kolei świadek E. P. zeznał, że pracował jako majster budowlany, a w angażu miał wpisane stanowisko brygadzysty. Zeznania przesłuchanych w toku postępowania świadków korelowały w tym zakresie z zeznaniami ubezpieczonego, który wskazał, że w spornym okresie pracował wyłącznie jako kierowca samochodów ciężarowych

o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony i innych obowiązków nie wykonywał. Sąd nie znajdując podstaw do kwestionowania złożonych przez ww. osoby wyjaśnień, dał im wiarę. Wiarygodność twierdzeń o świadczeniu przez ubezpieczonego pracy w szczególnych warunkach wynika również z przedłożonych w sądzie a dokumentacji osobowej ubezpieczonego. Z zapisów stanowiskowych z tej dokumentacji wynika, iż w początkowym okresie zatrudnienia, tj. od 16 lutego 1979 roku do 14 listopada 1980 roku ubezpieczony pracował na stanowisku ślusarza mechanika remontowego, a stanowisko kierowcy samochodów ciężarowych

o ładowności powyżej 3,5 tony powierzono mu angażem z 17 listopada 1980 roku
- od 15 listopada 1980 roku. Pracę na tym stanowisku wykonywał do 21 grudnia 1986 roku. Poświadczeniem powyższego są nadto: wniosek z 10 listopada 1980 roku o zmianę angażu dla M. M. ze ślusarza mechanika samochodowego na kierowcę samochodu marki S. (...) z przyczepą o ładowności do 30 ton oraz pismo z 1 sierpnia 1984 roku, na którym przedstawiciel pracodawcy umieścił adnotację, że M. M. dba o powierzony mu sprzęt – samochód marki S. - czego dowodem jest wieloletnia eksploatacja tego pojazdu.

Nadto zauważyć należy, że mimo określenia przed 15.11.1980 r. stanowiska ubezpieczonego jako ślusarza mechanika samochodowego, to w aktach osobowych znajduje się pismo z dnia 19.11.1979r. dotyczące zmiany zaszeregowania, z którego już wynika, że ubezpieczonemu zatrudnionemu na stanowisku ślusarza został powierzony samochód ciężarowy z przyczepą, który utrzymuje w nienagannym stanie. (k. 91 akt osobowych). Zapisy te korelują więc z zeznaniami świadków, iż wielu pracowników miało wpisane inne stanowiska w angażach niż faktycznie wykonywane. W okresie po 15 .11.1980 r. w aktach osobowych ubezpieczonego zawarte jest tylko już jedno pismo z dnia 23.02.1983r. z określeniem w nagłówku „mechanik-kierowca” pozostałe dokumenty zawierają konsekwentnie określenie „kierowcy”. W ocenie Sądu meriti zgromadzone w niniejszym postępowaniu dowody jednoznacznie wskazują ,

iż ubezpieczony był zatrudniony jako kierowca samochodów ciężarowych
o ładowności pow. 3,5 tony, **co najmniej w okresie od 15 listopada 1980 roku do**

21 grudnia 1986 roku. Sąd Okręgowy w Szczecinie uwzględnił ten okres przy obliczaniu stażu pracy M. M., jako pracy wykonywanej w warunkach szczególnych stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, w łącznym wymiarze 6 lat, 1 miesiąc i 7 dni. Po doliczeniu tego okresu do uwzględnionych przez organ rentowy w wymiarze 9 lat, 11 miesięcy i 8 dni okresów pracy w warunkach szczególnych, łączny staż pracy w warunkach szczególnych wyniósł 16 lat i 15 dni.

Mając na uwadze wskazane okoliczności, w ocenie Sądu Okręgowego ubezpieczony spełnił wszystkie warunki niezbędne do uzyskania emerytury w obniżonym wieku emerytalnym (art. 100 ust. 1 ustawy emerytalnej). Z tej przyczyny Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał ubezpieczonemu prawo do emerytury począwszy od 60 roku życia, tj. od dnia 22.07.2012r. O kosztach zastępstwa procesowego, które organ rentowy winien zwrócić ubezpieczonemu Sąd orzekł w punkcie II wyroku, w oparciu o przepisy art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 99 k.p.c. oraz § 12 ust. 2 w zw. z § 2 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn. Dz. U. z 2013 r. Nr 461).

Z rozstrzygnięciem Sądu pierwszej instancji nie zgodził się Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S., zarzucając mu naruszenie prawa materialnego, tj. art. 184 ust. 2 ustawy emerytalnej, w brzmieniu obowiązującym w chwili wydania decyzji, polegającym na jego nie zastosowaniu i przyjęciu, że ubezpieczony spełnia wszystkie przesłanki do przyznania prawa w sytuacji braku ustalenia, czy doszło wówczas do rozwiązania umowy o pracę.

Apelujący w uzasadnieniu wniesionego środka zaskarżenia podniósł, że nie kwestionuje faktu pracy ubezpieczonego w szczególnych warunkach zaliczonego przez Sąd, ustalonego na dzień 01.01.1999r w wymiarze 15 lat oraz ogólnego stażu ubezpieczeniowego. Zgodnie z art. 184 ust. 2 ustawy emerytalnej emerytura przysługuje pod warunkiem rozwiązania stosunku pracy w przypadku ubezpieczonego będącego pracownikiem, a z ustaleń Sądu nie wynika aby tak okoliczność była przedmiotem badania. Z oświadczenia ubezpieczonego z 10.08.2012r zawartych w aktach wynika że osiągał on przychód i wnosił, aby w przypadku przyznania mu emerytury zawiesić wypłatę, ponieważ prawdopodobnie przekroczy 130% miesięcznego wynagrodzenia. Na podstawie tej informacji można domniemywać, że ubezpieczony pozostaje w zatrudnieniu. W tych okolicznościach przyznanie prawa do emerytury od dnia ukończenia przez ubezpieczonego 60 roku życia, stanowi naruszenie art. 184 ust. 2 w brzmieniu obowiązującym do 1.01.2013r.

Wskazując na powyższe, apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku

i oddalenie odwołania, ewentualnie, o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania, a nadto o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego za II instancję.

Ubezpieczony wniósł o oddalenie apelacji w całości. Na rozprawie apelacyjnej z dnia 23.07.2014r. pełnomocnik ubezpieczonego wyjaśnił, iż M. M., po rozwiązaniu umowy o pracę z T. podjął pracę u innych przewoźników kontraktową, innymi słowy świadcząc pracę na podstawie już tylko umów cywilnoprawnych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie

Sąd Apelacyjny wskazuje, że Sąd Okręgowy wydając zaskarżony wyrok wyjaśnił okoliczności istotne dla meritum sprawy i dokonał prawidłowych ustaleń stanu faktycznych w oparciu o wszechstronną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego, w granicach zasady swobodnej oceny dowodów, zgodnie z art. 233 § 1 k.p.c. Trafnie również ustalił, że ustał ostatni stosunek pracy, a zatem został spełniony warunek z art. 184 ust. 2 ustawy emerytalnej.

Odnosnie niespornych w sprawie pozostałych faktów, należy zaznaczyć, że przeprowadzone dowody z dokumentacji źródłowej, wskazują, iż ubezpieczony w spornych okresach, będąc zatrudniony na stanowisku kierowcy wykonywał prace odpowiadające zakresowi obowiązków przewidzianych w poz. 2 działu VIII

„W transporcie i łączności” - „prace kierowców samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, specjalizowanych, specjalistycznych (specjalnych), pojazdów członowych i ciągników samochodowych balastowych, autobusów o liczbie miejsc powyżej 15, samochodów uprzywilejowanych w ruchu w rozumieniu przepisów o ruchu na drogach publicznych, trolejbusów i motorniczych tramwajów” - wykazu A stanowiącego załącznik

do rozporządzenia z 7 lutego 1983r. w związku z § 19 ust. 1 tego rozporządzenia, stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Należy zauważyć, że organ rentowy w toku procesu początkowo uznał ubezpieczonemu jeszcze dodatkowy okres pracy w szczególnych warunkach (k.51, 52), a na etapie postępowania apelacyjnego przyznał, że nie kwestionuje ustalonego przez Sąd Okręgowy, według stanu na dzień 1.1.1999r. faktu pracy ubezpieczonego w szczególnych warunkach w wymiarze

co najmniej 15 lat. Sąd Apelacyjny przyjął poczynione w pierwszej instancji ustalenia faktyczne za własne, bez potrzeby ich korekty, czyniąc je zarazem integralną częścią niniejszego orzeczenia, w konsekwencji czego nie zachodzi potrzeba ich szczegółowego powtarzania (por. również orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 1997 r., sygn. II UKN 61/97, opubl. w OSNAP z 1998 nr 3, poz. 104, z dnia 5 listopada 1998 r., sygn. I PKN 339/98, OSNAP z 1998 nr 24, poz. 776).

Prawidłowym było również przyjęcie, że z przywileju przejścia na emeryturę w obniżonym wieku emerytalnym, przysługującą pracownikom zatrudnionym w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, mogą skorzystać wyłącznie ubezpieczeni, którzy byli rzeczywiście zatrudnieni stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w szkodliwych warunkach pracy w rozumieniu art. 32 ustawy emerytalnej w związku z § 2 ust. 1 rozporządzenia z 7 lutego 1983 roku. Praca taka, świadczona stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy, przyczyniała się bowiem do szybszego obniżenia wydolności organizmu, stąd też osoba ją wykonująca – wolą ustawodawcy - ma prawo do emerytury wcześniejszej niż pozostali ubezpieczeni. Pracownik ubiegający się o emeryturę w obniżonym wieku powinien zatem wykazać, że wykonywał pracę zaliczaną do prac o szczególnym charakterze lub w szczególnych warunkach

(do I kategorii), ujętą w wykazach stanowiących załączniki do ww. rozporządzeń, a nadto, że pracował w pełnym wymiarze czasu pracy, stale i bezpośrednio przy tych pracach przez okres co najmniej 15 lat. Ze zgromadzonego natomiast w niniejszej sprawie materiału dowodowego jednoznacznie wynika, że ubezpieczony faktycznie wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracę, która ze względu na ich znaczny stopień uciążliwości lub znaczną szkodliwość dla zdrowia wiązały się z szybszą utratą zdolności do zarobkowania i w związku z tym zostały zaliczone do prac wykonywanych w warunkach szczególnych.

Zważywszy na granice i kierunek apelacji należy wskazać, że zgodnie z art. 184 ust. 2 ustawy emerytalnej w brzmieniu obowiązującym w dacie wydania decyzji z dnia 11.10.2012r. istniał wymóg rozwiązania stosunku pracy - w przypadku ubezpieczonego będącego pracownikiem. Dopiero bowiem z dniem 1.01.2013r.

w związku z art. 22 ustawy z dnia 11 maja 2012 r. o zmianie ustawy o emeryturach

i rentach z funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2012r., poz. 637), usunięto z przepisu art. 184 ust. 2 ustawy emerytalnej wspomniany wymóg rozwiązania stosunku pracy. W niniejszej zaś sprawie ostatni stosunek pracy niewątpliwie ustał z dniem 03.04.2001r., a tym samym został spełniony warunek

z art. 184 ust. 2 ustawy emerytalnej, a mianowicie, aby ubezpieczony w dacie zaskarżonej decyzji miał rozwiązany dotychczasowy stosunek pracy. Ze świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach w (...) SA z dnia 03.01.2002r. wynika bowiem, że ubezpieczony ostatni raz był zatrudniony u tego pracodawcy do dnia 17.09.1995r. Ze świadectwa pracy z dnia 03.04.2001r., wystawionego przez (...) SA w upadłości, wynika, że ubezpieczony pracował jeszcze w przedsiębiorstwie (...) SA, lecz ostatecznie stosunek pracy uległ rozwiązaniu z dniem 03.04.2001r. Z danych zgromadzonych przez organ rentowy w aktach emerytalnych ubezpieczonego figuruje zaś informacja, iż ostatnie zatrudnienie ubezpieczonego trwało do dnia 13.10.1998r. (karta przebiegu zatrudnienia, k. 25 a.e.). Fakt rozwiązania stosunku pracy

nie powinien więc budzić wątpliwości organu rentowego, a nadto został potwierdzony na rozprawie apelacyjnej z dnia 23.07.2014r., gdzie pełnomocnik ubezpieczonego dodatkowo wyjaśnił, że w badanym czasie ubezpieczony nie był zatrudniony,

gdyż po rozwiązaniu umowy o pracę z (...) SA (jak wynika ze świadectwa pracy - w upadłości), nigdy więcej nie podjął u tego pracodawcy zatrudnienia,

a świadczona na rzecz innych przewoźników praca była realizowana wyłącznie na tzw. kontraktach, czyli innymi słowy, w oparciu o umowy cywilnoprawne.

W tych okolicznościach, mając na uwadze, że apelujący nie przeprowadził,

ani nie naprowadził dowodu przeciwnego, należało przyjąć, że ubezpieczony w dacie decyzji z dnia 11.10.2012r. niewątpliwie nie pozostawał w stosunku pracy.

Reasumując, skoro ubezpieczony w dacie wydania kontrolowanej decyzji spełnił również pozostałe wymagane warunki, toteż, brak było podstaw, aby zaskarżony wyrok przy prawidłowych ustaleniach faktycznych i prawidłowo zastosowanej podstawie prawnej rozstrzygnięcia, nie mógł być zmieniony, czy uchylony.

Mając na uwadze przedstawioną argumentację Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację.